

שטחים

לאן נעלם האוטובוס?

האם היו הוריו של אחד החשודים בהשחתת מכוניות בחלחול באוטובוס שהותקף או לא הותקף?

המראה שהתגלה לתושבי חלחול, באחד מימי השבוע שעבר, היה מזועזע. למעלה מ-30 מכוניות של תושבי העיירה שליד חברון הושחתו, שמשותיהם נופצו.

עוד יותר זיעזעה התשובה של התושבים לשאלת הכתבים, מדוע לא נמנעו כלילה מהמשחתים את מעשיהם: „פחדנו שהצבא יירה עלינו, אם נצא מהבית“.

עוד לפני שהתחילה חקירת המישרה, היה ברור מי הרס את המכוניות: אנשי „כך“ תנועתו של הרב מאיר כהנא. ואמנם, תוך שעות אחדות נעצרו שניים מהם: אליהו (אלי) הזאב והיושע אדלר.

השניים הכחישו בחקירתם במישרה כל קשר לעניין, אך גורמים המקורבים לרב כהנא ידעו להסביר את מניעיהם: „יום קודם לכן עבר אוטובוס של תיירים בחלחול חול. באוטובוס היו הוריו של יהושע אדלר, אמריקאים המבקרים עתה בארץ. ילדים מחלחול זרקו על האוטובוס אבנים, ולכן החלטנו להגיב“.

כפפה ודם. במימשל הצבאי ובמישרת חברון לא התקבלה כל תלונה לגבי זריקת אבנים על אוטובוס בחלחול. גם הוריו של אדלר, שהיו כביכול באוטובוס, לא יודעים דבר על זריקת האבנים. „אולי זרקו אבנים, אבל אנחנו לא ראינו“ הם סיפרו השבוע.

הזאב ואדלר הובאו על-ידי המישרה לבית-המישפט בירושלים, לשם הארכת מעצרים. נציג המישרה סיפר כי מצאו ליד אחת המכוניות המנופצות בחלחול כפפה, שתאומתה נמצאה בחדר המשותף של הזאב ואדלר בקריית-ארבע. איש-המישרה סיפר גם כי דם, הוזהה לדמו

הופעת ספרו של ידלן, יושבראש סיעת המערך בכנסת, משה שחל, וח"כ יוסי שריד החליטו להגיב על דרישת הליכוד לחקירה מחודשת של פרשת-ידלן בדרישה לחקירה מחודשת בפרשת קרן תל-חי של חרות. אולם בעוד שכהן הסתפק בהצהרות, אספו שריד ושחל חומר רב, שלא היה ידוע עד כה, על פעולות נפשעות כביכול של הקרן וראשיה, ואותו הם עומדים להגיש למבקר-המדינה וליועץ-המישפטי.

נפיון דרימה בגיבעת-שמואל. מאיר רוזן, שוטר וסוהר לשעבר, היה איש שחשף את פרשת זיוף המימצאים הרפואיים של אחד מגדולי התורמים של קרן תל-חי, יהושע בן-ציון, בעיקבות זיוף מימצאים אלה, הצליח ראש-הממשלה מנחם בגין, לגרום להניגת בן-ציון ולשחררו מהכלא. רוזן סיפר או כי יש בידי מי-צאים נוספים רבים הקושרים את בגין וראשי-חרות לשיחרור בן-ציון.

עתה באים שחל ושריד ומגישים מידע נוסף על פרשת רוזן-בן-ציון. לדבריהם, מייך אחרי פיצוץ פרשת בן-ציון, ניסתה מכונית לדרוס את רוזן ולהימלט. רוזן הגיש תלונה במישרת רמת-גן, טען כי ניסו לרצוח אותו. במישרה נאמר לו, לדבריו, שמוטב לו לרדת מהעניין.

לפני שבועות אחדים היה המשך לפרשה, בביתו של רוזן בשכונת גיבעת-שמואל ברמת-גן ביקר אחד מראשי-חרות, מי שהיה עד לפני שבועיים פקיד בכיר ביותר במישרד ראש-הממשלה ואחד ממקורבי בגין. לדבריו, רוזן, ביקש ממנו אותו פקיד שלא לעורר מחדש את הפרשה, ואיים עליו שאם לא יעשה כן יבולע לו.

רמאות בחול. אולם לא רק בפרשת בן-ציון עסקו שני חברי-הכנסת. הם הצליחו לאגור מידע רב על פעולות הקרן בחוף-לארץ. בידי שני הח"כים עדויות של יהודים עשירים, ששוכנעו לתרום לקרן תל-חי אחרי מילחמת-ימים-הכיפורים. לדבי

תעשייה

המנוצחים. הם רגישים מול כל סימן המעיד על התנהגותו של מנצח, וכל תקרית עזוזה לגרום למשבר.

סיכה במפה

ע? הקיר בחדרו של מנהל-המכירות הבינלאומיות, של שרתון בקאהיר, מאגד אבאזה, בן אחת המישפחות הגדור לות של העיר, תלוייה מפה של המרחב. על המפה יש כתריסר סיכות-סימון. כל אחת מהן מסמנת את מיקומו של מלון אחד של שרשרת שרתון.

הייתי בחדר זה גם בפעמים קודמות. תמיד הסתכלתי אוטומטית לעבר תל-אביב, כדי לראות, אם שרתון תל-אביב מסומנת. לא היתה שם סיכה.

הפעם, כשנכנסתי לחדר כדי לדחוף את ידו של אבאזה, העפתי שוב מבט שיגרתני במפה. כתלי אכיב היתה נעוצה סיכה — כמו בתריסר ערים אחרות במרחב. בירכתי את מארחי על כך, „זוהי הנורמליזציה!“ השיב בחיוך. „אינך יודע מדוע זה כלייך מרגש אותי?“ אמרתי. „אספר לך סיפור.“

הנה הוא: במשך שלושים השנים האחרונות נשאתי מאות רבות של הרצאות על ענייני השלום הישראלי-ערבי. כימעט תמיד התעוררה השאלה: מה נקבל תמורת השלום? אנחנו נמסור שטחים נרחבים, בארות נפט, שדות-תעופה. נתרום תרומות לפיתרון בעיית הפליטים. נסכים להסי' דר כלשהו בירושלים, כל אלה הם נכסי-סיים שאפשר לראות ולמדוד אותם. מה נקבל בתמורה?

איש לא שם לב לתקרית הקטנה. המקום: הלובי המהודר של מלון שרתון בקאהיר, אחד המרכזים החברתיים של העיר. מקום זה שוקק חיים תמיד. מסביבו ערוכים הדלקים של פקידי ה' מלון — הקופה, הקבלה, המודיעין, הבנק. כאן עוברים כל הבאים למיסעדות ולבא-ריס, לקאזינו ולמועדון-הלילה. נוסף על המתגוררים ב-23 הקומות של הבניין, הניצב ליד הגילוס.

זה עתה הגיע השגריר הישראלי, אליהו בן-אלישר, יומיים לפני הגשת כתב-האמני לנשיא. לקראת המאורע הוגברה עד למכסימום השמירה במקום. בכלי כל הבאים נערכים חיפושים מדוקדקים מאד. „מעולם היה אצלנו ביטחון כזה קדפני“.

השגריר, שמקום-מגוריו יהיה במלון עד למציאת בית מתאים, הגיע בליוויית פמלייתו, עוזריו, אנשי מינהל וביטחון. יחד עם אלה באו, כמוכן, הרבה מיוודות. שרתי המלון נשאו את המיוודות דרך הלובי אל חדרי-המגורים.

ואז קרה הדבר, איני יודע מה בדיוק. אחד ממלווייו של השגריר, כנראה איש-מינהל כלשהו, איבד את הסבלנות וצעק על סבל מצרי, יתכן שהיה עצבני אחרי העיכוב הממושך בממלית-העופה.

כן רגע השתררה רימה בזובני הכל כאילו קפאו. עורכת-הדיון ליי דה מאקרה, חברת-פרלמנט ש'עבי רה ממיפלגתו של אנוור אדיסאדאת דמיפלגת-העבודה האופוזיציונית, שנודמנה למקום, החווירה מהת' רגשות. השגריר לא ראה את התקרית, וגם לא מקבלי-פניו הרשמיים. אך עשרות אחרים שמו לב. ביניהם היה אחד מירידי המצריים, איש-עסקים, התומך מאד בשלום. הוא סיפר לי על כך למחרת בבוקר, והפציר בי: „אנא, ספר על כך לשגריר שלך! תקרית קטנה כזאת יכולה לגרום לנזק רב, המצ' רינם רגישים עכשיו מאד-מאד. הם מצפים להופעתם של ישראלים תוקפניים, שח' צינים, וכל דבר קטן כזה יכול לעורר בהם זעם. זה מעורר טראומות ישנות.“

בעיני המכוניות בחלחול בודקים את המכוניות המושחתות „שההורים לא ידעו“

של הזאב, נמצא ליד שיברי זכוכיות המכוניות בחלחול. עברו העשיר של הזאב בפעולות-בריבוניות נגד הערבים בשטחים המוחזקים ונגד אנשי-שלום ישראלים, הש' פיע אף הוא על השופט, שהחליט לעצרו לעשרה ימים.

אולם את אדלר החליט השופט לשחרר. הסביר הצעיר האמריקאי: „ההורים שלי נמצאים עתה בטיוול בארץ. הם לא יודעים שאני מעורב בכל מיני דברים כאלה, ואני מבקש שהם לא יידעו“.